

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în următoarea componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Liliana Catan, Elena Covalenco, Iurii Diaconu și Ion Guzun,

judecând fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Valeriu Sîrbu, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 19 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui

Barbînța Vitalie Vasile, a.n.

27.03.1978, originar și domiciliat în s. Gotești, r-nul Cantemir,

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 25.02.2013-29.12.2015;

instanța de apel: 11.02.2016-19.04.2016;

instanța de recurs: 15.06.2016-09.08.2016;

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cantemir din 29 decembrie 2015, în privința lui Barbînța Vitalie a fost încetat procesul penal de învinuire în baza art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (1¹) Cod penal, deoarece faptele constituie contravenții prevăzute la art. 353 alin. (2) și art. 241 alin. (1) Cod contravențional cu încetarea procesului contravențional, pe motiv că a intervenit termenul de prescripție ce înlătură răspunderea contravențională.

2. Pentru a se pronunța cu sentința, prima instanță a reținut că, Barbînța Vitalie este inculpat precum că la 29 aprilie 2012, aproximativ ora 00:40, în sat. Gotești r-nul Cantemir, în barul "Prut Moldovanu" situat în centrul localității, adică într-un loc public, aflându-se în stare de ebrietate, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, urmărind manifestarea bravurii și a forței grosolane, în prezența mai multor persoane, observînd prezența în local a ofițerului operativ de sector, șeful postului de poliție Golești, Arsenii Ruslan, intenționat și în lipsa unui motiv întemeiat l-a numit cu cuvinte injurioase, care i-au lezat onoarea și demnitatea, precum și l-a amenințat cu moartea prin aplicarea forței fizice. La observațiile persoanelor

prezente de a înceta comportamentul antisocial, V. Barbînta nu a reacționat și continuându-și acțiunile sale sfidătoare față de colaboratorul de poliție, Ruslan Arsenii, aflat în exercițiul funcției la menținerea ordinii publice, a urcat la volanul unității de transport de model Volkswagen Transporter T4, cu numere de înmatriculare CHS 959, începînd deplasarea pe traseul național R-34, cu direcția spre or. Cahul. La un moment dat a făcut o manevră de întoarcere și în dreptul casei de cultură din s. Gotești, r-nul Cantemir 1-a observat pe ofițerul operativ de sector, șeful postului de poliție Gotești, Ruslan Arsenii, care purta vesta reflectorizantă și care i-a semnalizat în modul corespunzător să oprească deplasarea și să staționeze pe partea dreaptă a carosabilului. Urmărind realizarea acțiunilor sale huliganice, Vitalie Barbînta nu s-a conformat cerințelor legitime ale colaboratorului de poliție și și-a continuat deplasarea, îndreptînd automobilul spre colaboratorul de poliție și lovindu-l la piciorul stîng cu bara de protecție - față a automobilului, după care R. Arsenii a căzut.

În rezultatul acțiunilor sale violente Vitalie Barbînta i-a cauzat lui Ruslan Arsenii, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr. 100 din 04 mai 2012, vătămări corporale neînsemnate, exprimate prin: sector de eroziune a epidermisului pe gamba stîngă. După aceasta, Vitalie Barbînta a încercat să-l calce pe Ruslan Arsenii cu autoturismul, însă acesta a reușit să-i curme acțiunile făcînd uz de arma din dotare.

Organul de urmărire penală a încadrat aceste acțiuni în privința lui Barbînta Vitalie în baza art.287 alin.(3) Cod penal, cu indicii: „Huliganismul agravat, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, de opunere de rezistență violentă reprezentanților autorităților care curmă actele huliganice, însoțite de amenințarea cu aplicarea violenței asupra persoanei, săvîrșite cu aplicarea altor obiecte folosite în calitate de armă ”.

De asemenea, Barbînta Vitalie este inculpat că la 29 aprilie 2012, aproximativ ora 00:40, în sat. Gotești, r-nul Cantemir, în barul "Prut Moldovanu" situat în centrul localității, adică într-un loc public, aflîndu-se în stare de ebrietate, din intenții huliganice, observînd prezența în local a ofițerului operativ de sector, șeful de post al postului de poliție Gotești, Arsenii Ruslan, intenționat și în lipsa unui motiv întemeiat l-a numit cu cuvinte injurioase, care i-au lezat onoarea și demnitatea, precum și l-a amenințat cu moartea prin aplicarea forței fizice. Dînsul continuându-și acțiunile sale sfidătoare față de colaboratorul de poliție, Ruslan Arsenii, aflat în exercițiul funcției la menținerea ordinii publice, a urcat la volanul unității de transport de model Volkswagen Transporter T4, cu numere de înmatriculare CHS 959, începînd deplasarea pe traseul național R-34, cu direcția spre or. Cahul. La un moment dat a făcut o manevră de întoarcere și continuare a deplasării în sens opus. Între timp, Ruslan Arsenii, deținînd conform Ordinului

MAI nr.78 ef din 01.10.2010 funcția de șef de post, ofițer operativ de sector, al postului de poliție Gotești, r-nul Cantemir și fiind astfel conform art.123 alin.(1) din Codul penal, persoană cu funcție de răspundere, investit cu obligațiile conform Legii cu privire la poliție de a apăra viața, sănătatea, onoarea, demnitatea, drepturile, libertățile, interesele și averea cetățenilor de atentate criminale și de alte atacuri nelegitime, de a preveni și curma crimele, de a acorda ajutor, conform condițiilor și modului stabilit de prezenta lege, cetățenilor în vederea ocrotirii drepturilor lor, de a lua măsuri pentru apărarea vieții, sănătății, onoarei, demnității, de un alt pericol, în scopul îndeplinirii obligațiilor de serviciu, ieșind la marginea traseului în dreptul casei de cultură din localitate, i-a semnalizat în modul corespunzător lui Vitalie Bărbînța să oprească deplasarea și să staționeze pe partea dreaptă a carosabilului. Urmărind realizarea acțiunilor sale ilegale, Vitalie Barbînța nu s-a conformat cerințelor legitime ale colaboratorului de poliție și și-a continuat deplasarea, îndreptând automobilul spre colaboratorul de poliție și lovindu-l la piciorul stîng cu bara de protecție-față a automobilului, după care Ruslan Arsenii a căzut.

În rezultatul acțiunilor sale violente Vitalie Barbînța i-a cauzat lui Ruslan Arsenii, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr.100 din 04 mai 2012, vătămări corporale neînsemnate, exprimate prin: sector de eroziune a epidermisului pe gamba stîngă. După aceasta, Vitalie Barbînța a încercat să-l calce pe Ruslan Arsenii cu autoturismul, însă acesta a reușit să-i curme acțiunile făcînd uz de arma din dotare.

Organul de urmărire penală a încadrat aceste acțiuni în privința lui Barbînța Vitalie în baza art. 349 alin.(1) Cod penal cu indicii: „Aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere în scopul sistării activității ei de serviciu în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea ori curmarea acestei infracțiuni sau fapte antisociale”.

3. Împotriva sentinței procurorul a declarat apel solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Barbînța Vitalie să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal la 5 ani închisoare, iar în baza art. 349 alin. (1) Cod penal la 2 ani închisoare. Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, să-i fie stabilit lui Barbînța Vitalie pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani și 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului a invocat că:

- instanța de fond nu a luat în considerație totalitatea probelor administrate procedural corect în cadrul urmăririi penale, nu a ținut cont de cumulul circumstanțelor săvîrșirii infracțiunii în cauză și de întreg suportul probator dîndu-i o apreciere critică;

- instanța de judecată nu a luat în considerație comportamentul inculpatului, conform materialelor cauzei penale, anterior a mai avut conflict cu legea pe infracțiuni de violență asupra persoanelor, la locul de trai se caracterizează negativ, conform revendicărilor a fost judecat pe cauze penale, precum și a fost tras la răspundere contravențională pentru comiterea contravențiilor care au fost depistate nemijlocit de către Arsenii Ruslan, pe când activa în calitate de șef de post în s. Gotești, r-nul Cantemir, iar în cadrul ședinței de judecată prin diferite metode și din diferite motive a dus la tergiversarea judecării cauzei;

- nu au nici un suport juridic argumentele instanței referitor la învinuire, deoarece ordonanța de punere sub învinuire, precum și rechizitoriul au fost întocmite în conformitate cu normele de procedură penală. Aceste circumstanțe reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, precum și infracțiunea incriminată inculpatului, care sunt fapte ilicite și periculoase ce atentează la ordinea publică, liniștea cetățenilor și care, deseori duc la săvârșirea altor infracțiuni mult mai grave, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, atât prevenția specială, cât și cea generală, precum și faptul că între inculpat și partea vătămată în continuare vor exista relații ostile, care pot duce la comiterea unor infracțiuni mult mai grave, iar prin sentința pronunțată de către Judecătoria Cantemir, instanța într-un fel favorizează inculpatul.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 19 aprilie 2016, a fost respins apelul declarat ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Colegiul a constatat că, atât în instanța de fond, cât și la examinarea cauzei penale în instanța de apel, învinuirea înaintată lui Barbînța Vitalie în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (1¹) Cod penal, nu și-a găsit confirmarea. Prima instanță corect a concluzionat faptul că, faptele imputate inculpatului constituie contravenții prevăzute de art. 353 alin. (2) și art. 241 alin. (1) Cod contravențional. Împrejurările au fost constatate din totalitatea de probe administrate în cauza penală de instanța de fond și care au fost corect apreciate prin prisma pertinentei, concludentei, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu prin coroborare, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de fond corect a stabilit la pronunțarea sentinței circumstanțele de fapt și de drept și just a făcut concluzia că a fost demonstrat faptul precum că Barbînța Vitalie, prin acțiunile sale nu a săvârșit infracțiunea de huliganism prevăzută de art. 287 alin. (3) Cod penal, or, prin raportul de expertiză medico - legală nr. 264-D din 19 noiembrie 2012, unde se indică că, „*la Arsenii Ruslan, a.n.1983, au fost descrise următoarele leziuni corporale: sector de eroziune a epidermisului pe gamba stîngă. Leziunea corporală menționată putea fi produsă la*

acțiunea traumatică a unui corp contondent - bont la lovire sau prin lovire de el și frecțiune și nu este o leziune specifică sau caracteristică impactului cu automobilul, ce nu exclud, producerea ei la căderea victimei”. Totodată, medicul-legist a indicat că: *„reieșind din localizarea anatomică, caracterul și volumul leziunilor corporale stabilite, fac puțin probabil producerea leziunii stabilite în timpul când s-a ferit să evite tamponarea cu automobilul”* (Vol. I, f.d.209-210). Astfel, se demonstrează că nu este legătură cauzală între acțiunile lui Barbînta Vitalie și leziunile corporale constatate la Arsenii Ruslan.

Delimitarea dintre huliganism ca infracțiune penală și huliganism ca simplă contravenție administrativă se face ținându-se cont de gravitatea încălcării ordinii publice, care se determină prin cumulul circumstanțelor cauzei, inclusiv locul și metodele săvârșirii faptelor ilicite, intensitatea, durata lor. Astfel, instanța de fond la pronunțarea sentinței a ținut cont de declarațiile martorilor, părții vătămate, inculpatului, cât și de rapoartele de expertiză efectuate pe cauza dată. Instanța nu a reținut argumentul apelantului precum că faptele constatate în sentință se combat cu declarațiile părții vătămate, dar din sentință se desprinde că aceasta are la bază cercetarea în cumul a probelor existente la cauză, fiind analizate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, cât și din punct de vedere al coroborării lor, fiind apreciate la justa valoare probele materiale ce au fost examinate în instanțe de fond la cererea procurorului cât și în instanța de apel și corect au fost puse la baza sentinței de încetare a procesului penal pornit în privința lui Barbînta Vitalie.

Colegiul judiciar a reținut că, în speță lipsește atât obiectul juridic special al infracțiunii de huliganism care îl constituie ordinea publică, cât și latura subiectivă, care este caracterizată prin intenția directă a infracțiunii, persoana conștientizează că încalcă grosolan ordinea publică, dorind acest fapt. În cazul dat, însă, nu a fost demonstrat prin probe săvârșirea infracțiunii de huliganism, ci s-a confirmat comiterea contravenției, circumstanțe constatate la examinarea cauzei în prima instanță, cât și în instanța de apel și care sunt puse la baza sentinței de încetare.

Totodată, este de menționat că nu s-a demonstrat prin care acțiuni, Barbînta Vitalie a încălcat grosolan ordinea publică și prin ce s-a manifestat amenințarea cu moartea prin aplicarea forței fizice. Nu există probe care să confirme că inculpatul a utilizat în calitate de armă „automobilul”.

În opinia instanței de apel, organul de urmărire penală nu a indicat, nici nu a constatat în fapta descrisă ca fiind comisă de inculpat elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (1¹) Cod penal, iar învinuirea conform rechizitoriului este întemeiată pe presupuneri, așa cum lipsesc careva probe care să confirme învinuirea înaintată. Mai mult ca atât, procurorul nu a demonstrat intenția directă în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, așa cum infracțiunea de huliganism este posibilă numai cu o intenție

directă, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, fapt stipulat în pct. 3 din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale despre huliganism” nr. 4 din 19.06.2006.

Colegiul judiciar a reținut faptul că, nu a fost probată nici săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal de către Barbînta Vitalie. Pentru existența componentei de infracțiune prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, nu este suficient a fi prezente doar acțiuni de aplicare a violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei cu funcție de răspundere, dar este necesar să fie stabilit și demonstrat că aceste acțiuni au fost săvârșite în scopul sistării activității ei de serviciu în legătură cu participarea acestei persoane la prevenirea ori curmarea acestei infracțiuni sau fapte antisociale și prin urmare, nu și-a găsit confirmare că Barbînta Vitalie îndreptînd automobilul spre colaboratorul de poliție l-a lovit la picior bara de protecție-față a automobilului.

Mai mult ca atît, organul de urmărire penală nu a indicat scopul aplicării violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de Arsenii Ruslan de către Barbînta Vitalie, că acțiunile acestuia din urmă, au fost îndreptate în scopul sistării activității de serviciu în legătură cu participarea acestuia la prevenirea ori curmarea acestei infracțiuni sau fapte antisociale. Astfel, și această învinuire adusă lui Barbînta Vitalie în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, nu s-a confirmat prin probe și la fel, se bazează doar pe presupuneri, care nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare.

Colegiul judiciar a precizat că, a fost confirmat doar faptul că Barbînta Vitalie nu s-a conformat cerințelor legitime ale colaboratorului de poliție de a stopa automobilul și și-a continuat deplasarea, fapte care nu constituie o infracțiune, ci contravenție prevăzută de art. 241 alin. (1) Codul contravențional, cu indicii „*neîndeplinirea de către conducătorul de vehicul a indicației legale dată de agentul de circulație de a opri vehiculul*”.

De asemenea, instanța de fond just a constatat că la momentul pronunțării sentinței a intervenit prescripția răspunderii contravenționale, deoarece termenul de prescripție a răspunderii contravenționale a expirat la 29.07.2012, astfel încît procesul contravențional încetează pe acest temei și Barbînta Vitalie nu poate fi supus nici răspunderii contravenționale.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea solicitării recurentul a invocat că:

- recalificînd faptele imputate lui Barbînta Vitalie în baza normelor contravenționale, instanța de apel urma ca, în conformitate cu prevederile art.394, art.417 Cod de procedură penală, deoarece s-a rejudecat cauza după regula primei

instanțe, să constate faptele săvârșite de către Barbîntă Vitalie, respectiv, probele pe care se întemeiază concluziile instanței și motivele pentru care instanța a respins alte probe;

- instanța de apel a expus în decizie probele acuzatorului de stat privind vinovăția inculpatului de comiterea faptelor infracționale în baza actului de învinuire prevăzute de art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (1¹) Cod penal, însă în contextul deciziei sale a dat apreciere doar unor probe și anume: raportului de expertiză medico - legală nr. 264-D din 19 noiembrie 2012; raportului de expertiză medico legală nr.100 din 04.05.2012 și declarațiilor părții vătămate Arsenii Ruslan și ale inculpatului, însă fără a se expune privind celelalte probe ale acuzării, manifestate prin declarațiile martorilor și probele materiale ce urmau a fi examinate de instanță, ci doar fiind consemnate în procesul-verbal și citate de instanță de pe paginile 7-12 a deciziei, cu toate că instanța de apel era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel;

- potrivit probelor administrate și în concordanță cu circumstanțele cauzei, s-a constatat că în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (3) și art. 348 alin. (1¹) Cod penal.

6. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei la rejudecare.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, *judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.*

În corespundere cu art. 448 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecînd recursul verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei și a oricăror documente noi prezentate. De asemenea, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci cînd se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărîri ilegale, totodată verificînd dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Prin urmare, Colegiul lărgit menționează că declanșînd o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucît o dată exercitat produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atît în fapt, cît și în drept în privința persoanelor care l-au declarat.

În susținerea acestei statuări vin și prevederile pct. 14.7 a Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12.12.2005 cu privire la practica judecării

cauzelor penale în ordine de apel cu modificările și completările ulterioare, care stipulează că, în sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate, dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală. În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal, au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare, dacă eroarea constatată nu poate fi corectată de instanța de recurs.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Deci, statuînd asupra principiului respectării normelor de drept menționate, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel la adoptarea soluției sale, care a fost expusă pe larg în punctul 4.1. din prezenta decizie, nu a respectat întocmai prevederile legale enunțate supra, interpretînd eronat prevederile legii penale și procesual penale, prin urmare aceasta fiind afectată de erori de drept prescrise de pct. 6) alin. (1) art.427 Cod de procedură penală și anume că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii.*

În primul rînd, Colegiul penal lărgit menționează că, conform actului de învinuire inculpatul se învinuiește de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (1¹) Cod penal. Instanța de fond, conform dispozitivului sentinței a concluzionat: *„a înceta procesul penal în cauza lui Barbînța Vitalie, învinuit de săvîrșirea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (3) și art. 349 alin. (1¹) Cod penal, deoarece faptele constituie contravenții prevăzute la art. 353 alin. (2) și art. 241 alin. (1) Cod contravențional, cu încetarea procesului*

contravențional, pe motiv că a intervenit termenul de prescripție ce înlătură răspunderea contravențională”.

Potrivit deciziei, instanța de apel a respins apelul procurorului și a menținut sentința motivînd că, prima instanță corect a ajuns la concluzia privind încetarea procesului penal, pe motiv că acțiunile lui Barbînta Vitalie constituie contravenții.

Însă, în acest sens se precizează, că instanța de apel de fapt a menținut eroarea primei instanțe, deoarece instanța de fond adoptînd o sentință de încetare greșit s-a condus de prevederile art. 394 alin. (3) pct. 1) Cod de procedură penală indicînd învinuirea pe baza căreia cauza în privința inculpatului a fost trimisă în judecată și nu a constatat fapta contravențională ca fiind comisă de către Barbînta Vitalie. De aici reiese că, motivul soluției din descriptivul sentinței nu corespunde cu cel din dispozitivul ei, astfel încît atît instanța de fond cît și cea de apel nu au respectat prevederile art. 391, 394 alin.(4) Cod de procedură penală, privind întocmirea părții descriptive a hotărîrii de încetare.

Soluția de respingere a apelului ca nefondat se face însă numai după examinarea sub toate aspectele a hotărîrii pronunțate de prima instanță, dacă se ajunge la concluzia că hotărîrea este legală și întemeiată.

Prin urmare, situația descrisă mai sus servește drept temei pentru casarea hotărîrii și nu poate fi corectată în recurs, ceea ce echivalează cu nesoluționarea fondului cauzei. Eroarea comisă nu oferă posibilitatea instanței de recurs de a trage concluzii privitor la corectitudinea aprecierii probelor de către instanța de apel.

Motivarea soluției adoptată de instanța de apel, contrazice dispozitivul hotărîrii, deoarece acesta este expus neclar, temei ce se încadrează în prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală și se soldează cu casarea deciziei recurate și remiterea cauzei la o nouă rejudecare în ordine de apel.

La o nouă rejudecare a cauzei, este necesar a se ține cont că una din condițiile adoptării unei sentințe legale este corespunderea părții descriptive a ei cu circumstanțele constatate în ședința de judecată, iar la întocmirea ei, instanța trebuie să îndeplinească cerințele art. 394 Cod de procedură penală și să soluționeze toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală potrivit căroră, instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată. Această prevedere se referă și la adoptarea deciziei de către instanța de apel.

În al doilea rînd, Colegiul penal lărgit menționează că, dacă instanța de apel a respins apelul procurorului, partea descriptivă a deciziei trebuia să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțînd hotărîrea respectivă, să indice din ce motive ele urmează a fi reapreciate, admise ori respinse ca probe.

În orice caz, se supun analizei toate probele examinate în ședință, indiferent de faptul că sunt cuprinse în cauza penală sau au fost prezentate de către părți direct în ședință și este necesar nu numai de a indica numele și prenumele părții

vătămate și a martorilor, prin depozițiile cărora, în opinia instanței, sunt confirmate unele sau alte circumstanțe de fapt, dar și de a expune esența acestor depoziții, de a argumenta de ce unele probe sunt admise și altele respinse și totodată, trebuie să conțină și încadrarea juridică a faptei inculpatului și motivele pentru modificarea învinuirii.

Astfel, instanța de apel respingând apelul procurorului nu invocă circumstanțele care au stat la baza concluziei sale și își întemeiază soluția doar prin descrierea probelor, însă la adoptarea hotărârii e rezonabilă expunerea circumstanțelor faptelor comise, luându-se în considerație cronologia evenimentelor și probele ce susțin concluziile instanței privind vinovăția sau nevinovăția și aprecierea juridică a faptei, pe fiecare episod sau infracțiune aparte. În acest caz, după aprecierea probelor și încadrarea juridică a acțiunilor vinovatului pe episoade instanța la motivarea deciziei trebuie să argumenteze concluzia generală privind volumul învinuirii dovedite în privința inculpatului și privind încadrarea juridică a acțiunilor lui.

La fel, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar și poate administra, la cererea părților, orice probe noi pe care le consideră necesare, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Aici Colegiul penal reține că, instanța de apel respingând apelul procurorului nu a oferit careva motivare care ar sta la baza concluziei sale și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel expuse la pct. 3 a prezentei decizii, cu toate că instanța de apel este obligată să o facă, iar nepronunțarea asupra acestora echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

La baza concluziei instanței de apel au fost reținute probele cercetate de prima instanță, iar o astfel de abordare este una prematură, deoarece, aceasta nu este în drept să-și întemeieze concluziile sale pe probele cercetate de instanța de fond. Astfel, conform textului deciziei se face referire la declarațiile inculpatului, a părții vătămate și a martorilor, însă nu se expune opinia asupra acestora, mai mult ca atît, nu se face o apreciere și asupra unui șir de probe cercetate în ședința de judecată din 05.04.2016, care au fost consemnate în procesul-verbal (f. d. 102-104 verso, Vol. III).

Colegiul precizează că, în cazul sentinței de încetare partea descriptivă va cuprinde datele invocate în alin. (4) art. 394 Cod de procedură penală care integral trebuie să conțină descrierea și motivarea temeiurilor pentru încetarea procesului penal. Lipsa măcar a uneia din aceste descrieri în sentință servește drept temei pentru casarea acesteia, deși aceasta nu exclude posibilitatea includerii în această parte a sentinței și a altor date care au incidență asupra cazului dat, motivînd hotărîrea adoptată în baza chestiunilor prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală. Este absolut interzisă includerea în partea descriptivă a sentinței a formulărilor care pun la îndoială nevinovăția în privința căruia a fost încetat

procesul penal. Aceasta se va considera drept încălcare esențială a legii procesual-penale.

Prin urmare, probele administrate în cadrul urmăririi penale, precum și cele din ședințele de judecată, urmau a fi verificate în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, și anume prin cercetarea lor din punctul de vedere al coroborării.

Colegiul lărgit consideră, că totalitatea circumstanțelor menționate în prezenta decizie urmau a fi apreciate de instanța de apel în cumul cu alte probe la justa lor valoare, pentru adoptarea unei soluții corecte.

În situația în care instanța de apel nu a apreciat probele prezentate de acuzare, decizia judecătorească este afectată și nu poate fi considerată legală și întemeiată și urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, pentru examinarea amănunțită a actului de învinuire și a probelor administrate în prezenta cauză penală.

În aceeași ordine de idei se mai remarcă că, în caz de admitere a apelului și dispunerea rejudecării cauzei, decizia instanței trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțând hotărârea, să indice din ce motive ele sunt considerate insuficiente pentru confirmarea concluziilor instanțelor judecătorești, care cerințe ale legii au fost încălcate de către instanța de fond, precum și măsurile care urmează să le întreprindă la o nouă judecare, iar decizia în partea descriptivă trebuie să corespundă tuturor prevederilor art. 394 Cod de procedură penală.

Prin urmare, circumstanțele expuse atestă că instanța de apel a comis erori de drept care nu pot fi corectate de instanța de recurs, recursul procurorului fiind întemeiat și posibil admiterii.

Reieșind din contextul celor descrise supra, decizia atacată urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată. În cadrul rejudecării cauzei instanța de apel urmează să înlătore erorile menționate, să țină cont de împrejurările expuse care au servit temei de casare a soluției adoptate și în strictă conformitate cu prevederile art.414 Cod de procedură penală să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor administrate în instanța de judecată, inclusiv să se expună asupra tuturor motivelor apelului, iar în dependență de datele obținute să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art.417-418 Cod de procedură penală.

De asemenea, instanța de apel urmează să se conducă și de prevederile art. 436 Cod de procedură penală care se referă la procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu rigorile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele

importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să analizeze la modul cuvenit prezența sau lipsa vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate, ținând cont de motivele invocate în apel și dispozițiile expuse la pct. 7 a prezentei decizii și ca urmare să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată.

8. În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Valeriu Sîrbu, casează total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 19 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui Barbînța Vitalie și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia pronunțată integral la 26 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurii Diaconu

Ion Guzun